
Status presens

TIDLIGERE I TIDSSKRIFTET

SYNNE LOFSTAD

synne.lofstad@hotmail.com

Redaksjonssjef i Æsculap

Lykken finnes i nuet, i en *Status Presens*, skriver Æsculap-redaksjonen i januar 1950. Teksten beskriver en følelse av at tempoet i verden er for høyt og en lengsel etter «de gode gamle dage». Og med denne siste teksten i Æsculaps jubileumsår, så takker Æsculap for seg og ønsker alle god jul og et godt nytt år! (Æsculap 1950; 30(1): 1).

Året 1948 ønskes velkommen med feiring på en restaurant i Oslo. Foto: NTB

Tolv slag – nytt år!

Atter en gang kom det, dette forunderlige øyeblikket hvor fortid og framtid møtes i et uendelig lite nu. Klokkene kimer, det uler fra havnen, bilhorn tuter, du løfter glasset i kretsen av dine kjære. Og tiden står stille, tanken, alt og kroppen gjennomrisles av en forunderlig følelse av å leve, leve i *nuet*. Men det varer kun så altfor kort. Snart går tankebanene igjen sine vante veier, pendler tilbake og framover, *nuet* forlattes, fortid og framtid behersker atter vårt sinn. Og det er vel det mest naturlige at målet, håpet og drømmene krever størsteparten av vårt sinn, med fortiden som den nødvendige bakgrunn og målestokk. Det er selvoppholdelsesdriften i mennesket som fordrer dette av oss. Selvfølgelig bør vi være takknemlige for denne driften. Det er den som bringer verden framover, og skal gjøre vår klode et stadig bedre sted å leve på. Men likevel kan ikke komme bort fra at de lykkeligste stunder i vårt liv opplever vi når framdriften trer litt i bakgrunnen og gir plass for *nuet*. Når man i dag hører eller leser om «de gode, gamle dage», bør ikke dette settes i forbindelse med levestandarden den gang. Den var sikkert lavere. Men uttryket vitner om en annen mentalitet, en lykkeligere tidsånd, sikkert fordi menneskene den i større grad evnet å leve i *nuet* enn vår generasjon. Men de hadde så god tid dengangen, de hadde «råd» til å leve i *nuet*. Annerledes med oss. Det økende tempo og konkurransen, rasjonaliseringen, de stigende krav med påfølgende frykt for framtiden, gir oss ikke tid til å leve i *nuet*, kun å *oppleve* det en

gang iblant. Vi møter dette i alle forhold, i alle yrker og samfunnslag, og ikke minst i våre studieår. Vi kaver og strever etter gode karakterer, først til artium, så til embetseksamen, og det er tanken på framtiden, kanskje frykten for den, som driver oss. Men når vi er kommet så langt, jages vi videre, alltid med tanken foran oss, aldri får vi nok, aldri yter vi nok, og målene som skal bringe lykken, synes å bli fjernere og fjernere. Vi ser ikke at lykken ligger like ved siden av oss, at den finnes i nuet, i en Status Presens. Skal vi derfor gi våre lesere et ønske med inni det nye året, så må det nettopp være ønsket om ofte å oppleve nuet, på samme måten som vi opplever det når kirkeklokkene slår de tolv slag og verdenen jubler: Godt nytt år!

Publisert: 14. desember 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0685

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 12. juli 2026.